

клонитѣ на гористото бърдо, съ една лека зăра въ тихото небе.

„И не се нагледвахъ и не се насищахъ на красоти диви и плѣнителни.

„Господи, колко хубаво!“

Габрово, 25 августъ 1904.

Х. Г.

